

Mihai Viteazul si Turcii

George Topârceanu

(Dimitrie Bolintineanu)

Ostile păgîne pasă la hotare.
Mihai-Vodă sade la o masă mare.
Căpitanii-n juru-i beau, se veselesc,
Cînd deodată-n sală intră-un sol turcesc.
- Padisahul nostru m-a trimis la tine
Să-i plătesti tributul ce i se cuvine !...

Mihai-Vodă tace. Oaspeti, mare-mic,
Cu onor din teacă spelele-si ridic.
Luna varsă raze dulci si auroase,
Căpitanii-si scutur coamele pletoase.
Iat-acum se scoală Doamna-i tinerică
Rumenă, suavă ca o zambilică.
Sub hlamidă-i salta rotungioru-i sîn,
Crini si garofite pe-al ei chip se-ngîin,
Părul pe-a ei frunte joaca gratios,
Ochii cu tristete cat-acum în jos:
- Unde este timpul cel de altădată
Cînd Mihai Viteazul stia să se bată ?
Cela ce-n primejdii stă si se gîndeste
Inamicii țării jugu-i pregăteste.
Pentru tron, mărire, dulcea-i sotioară
Gata-i să se ducă si-n locu-i să moară !
Doamne, tu ai dreptul s-o abandonezi,
Dar nu ai pe-acela plîngînd ca s-o vezi.
Du-te, mori in luptă, dulcele meu mire,
Că de nu esti vrednic, plec la mănăstire !

Atunci Mihai-Vodă se scoală deodată
Si spre sol întoarce fata-i gîndurată:
- Mergi si spune celui care te-a trimis
Că Mihai Viteazul ochii n-a închis.
Au voiesti pe țară biruri noi a pune ?
Au vrei să iau pielea de pe Natiune ?...
Padisahul vostru, fără de-ncongior
Vrea să nimicească p-acest brav popor.
Dar mai bine piară dacă i-a fost dat,
Decît cu rusine, mic si atîrnat !

Si zicînd aceasta, ia o bardă-n mîină,
Iute strînge-n juru-i armia română

Si cu ea de-a valma, fără' să zăbovească,
Sfarmă si respinge armia turcească.
Chiar si Sinan-Pasa, plin de umilinti,
A căzut în apă si-a pierdut doi dinti.

Iar Mihai Viteazul, după două ceasuri,
Naltă-o mănăstire si trei parastasuri !